

Štev. 31.

V Ljubljani, v sredo 2. avgusta 1916.

Leto III.

Tabor naših vojakov na soški fronti v deževnem vremenu.

Dne 18. julija 1866 je avstrijsko brodovje porazilo laško ladjevje pri dalmatinskem otoku Visu. Na-sredi vrhovni poveljnik admiral Viljem Tegetthof, rojen v Mariboru. Na levi Maks baron Sterneck, ki je potopil ladjo „Re d' Italia“ ter baron Anton Petz: zmagovalci pred 50 leti.

Vekoslav Spindler:

Zaobljuba.

I.

Živo so mu danes stopali pred oči dogodki nedavne preteklosti. Niso še minula tri leta, kar si je ustanovil svoje domače ognjišče, kar je pripeljal v svojo hišo mlado, lepo gospodinjjo, Šijančevo Reziko. Lepo, složno sta gospodarila in takoj v prvem letu zakona se jima je porodila zala hčerkica Milica. Rasla je, vzgajana kakor vrtna cvetka, na veselje očeta in matere, in postajala z vsakim dnem ljubeznivejša. Osobito se je oklenila očeta, ki jo je čez vse ljubil, z vso otroško ljubeznijo, z vsem srcem.

Tisti čas pa je zadonel po deželi cesarjev klic: »Vsi moji brambovci na krov, domovina je v nevarnosti, sovražnik hoče raztrgati cesarstvo!« In on, Petkov Franc je moral s prvim dnem odriniti, kamor ga je klicala dolžnost, saj je minulo šele par let, kar je odslužil svoja vojaška leta. Stopil je po svoj kovčeg na podstrešje in spravil vanj potrebne stvari. Začudeno ga je gledala mala Milica, kaj počenja, začudeno ga je izpraševala, kam hoče iti, začudena tem bolj, ker je mamica, ki je pomagala pri pospravljanju, bridko plakala. Tako težko in tesno mu je bilo pri srcu, da ji še odgovarjati ni mogel,

svoji Milici. In on, junak, ki njegove oči doslej niso poznale solz, se je sesedel na kovčeg, zgrabil Milico okoli vratu, jo pritisnil k sebi in bridko, bridko zaplakal. In Milica je čutila, da mora biti nekaj strašnega, če atek joče. Zaplakala je tako bridko, da se mu je trgalo srce, tem bolj bridko, ko je slišala, da je začela tudi mamica še bridkeje jokati.

»Milica«, ji je dejal, ko se je polegel prvi val žalosti v njegovem srcu, »pridna bodi in mamico ubogaj. Pa za ateka lepo moli vsak večer očenaš, da bi zdrav prišel nazaj. Atek mora iti daleč, daleč, da vas bo branil, da ne bodo divjaki prišli sem nad vas in vas vse poklali. Atek bo kmalu prišel nazaj in potem ne bo nikdar nikamor več odšel.«

Milica sicer ni vsega razumela, vendar je čutila v svojem srčecu tako bolečino, da se je krčevito oklenila ateka in ga dolgo ni hotela izpustiti, da se ji je naposled moral skoro iztrgati, ker je trebalo urediti in ukreniti še eno in drugo pri gospodarstvu.

In drugo jutro na vse zgodaj so šli, vsi, kar jih je bilo poklicanih iz njegove vasi. Jokale so žene, jokali so otroci, in odhajajočim je bilo vsem slovo prav težko. Pač se je čul tuintam kak »ju-hu-hu«, a gotovo nisi mogel presoditi, ali je bil le izraz prešernosti, ali pa je imel le namen,

delati vpoklicanim in domačim korajžo in lažje slovo. Skupno so šli na postajo in odtam z vlakom naravnost v Celje k bataljonu.

Dogodki naslednjih tednov in mesecev so kakor blisk švigali mimo njegovega duha. Odhod na bojišče... takoj prve dni najnapornejši pohodi... in potem strašni prizori bitk pri Przemyslanih, Grodeku in drugod, kjer povsod je bil tudi on navzoč. Prve mesce je imel srečo. Pač ga je enkrat malo oprasnila sovražna krogla na roki, a bila je taka malenkost, da si je rano sam obvezal in se pozneje niti ni zmenil več zanjo. Tako je prišla jesen in ž njo umik avstrijske armade v Karpate.

Prav zgodaj se je pričela zima in novembra meseca so tam v bližini Dukle že zmrzovali.

Tedaj je prišla ona usodepolna, strašna noč. Gori visoko v planinah so bili, zakriti za vrhovi. Sovražnik se je, kakor so prišla poročila, nahajal daleč na drugi strani v dolini. Četudi ni bilo dovoljeno, naši junaki so si zakurili s karpatskimi drvami in se greli ter kuhali konzervno kavo. Naenkrat pride glas, da se sovražne čete pomikajo proti nam. Treba je zasesti nasprotno stran višine in sovražniku zabraniti prehod čez njo. Kaj hočeš? Pustiti ogenj in kavo, obesiti telečjak čez hrbet in puško čez ramo — pa hajdi!

Bilo je krog tretje ure zjutraj, ko so zasedli določeno črto na drugi strani višine, kopali si jame in skrivališča in se pripravljali na sprejem sovražnika. Kmalu so tudi začeli v poltemi razločevati pošastne sence: sovražne črte so se druga za drugo bližale podnožju višine. Ko so prišle v zadostno bližino: bum-bum, ej, kako strašno so odmevale salve po planinah, in sovražne črte so se očitno redčile. Nakrat pa so popolnoma izginile. Oddahnili so se naši, zakaj sovražni napad je bil brez dvoma v kali zadušen.

Minila je dobra ura. Čuj, kaj je to? Kaj pomeni ta vrišč na levi in desni naše obrambne črte? In puške pričenjajo peti tam svojo strašno smrtno pesem — vedno bližje, vedno bližje. Nekdo prihaja v diru. »Nazaj! sovražnik nas je obkolil na levem in desnem krilu!« Tako se glasi povelje. Z drugimi vred se dvigne tudi on in se obrne nazaj. A že žvižgajo sovražne krogle krog njega, že vidi v mali daljavi sovražne postave se bližati v boju z našimi, vedno večje množice od vseh strani. Sedaj velja življenje ali smrt! Že ga je obšinila sovražna krogla na roki, pa kaj to mar njemu. Dalje, dalje! Tam v megleni daljavi vidi Milico, kako stega roke za njim.

Slovenski vojaki v Črnigori.

(1 Jos. Korbar).

Ko se je tega zavedel, mu je legla na dušo brezmejna žalost. Daleč, daleč od svoje domovine, daleč od svoje drage Rezike, daleč od svoje ljubeznive Milice naj umre, in nikdar, nikdar več jih naj ne vidi, nikdar več naj ne sliši sladkega klica »ata«, nikdar več naj ne živi srečen v svojem malem domačem raju. Ker ni mogel vstati, je samo vzdignil, kolikor je vsled bolečin v prsih mogel, obe roki, ter obupno zaklical:

»Ljuba devica Marija, ako mi izprosiš in podeliš milost, da še enkrat vidim svojo Milico in svojo ženico, obljubim Ti, da pojdem peš na božjo pot v Tvoje svetišče in Ti podarim v dar, kar bom najboljšega zmogetl«. In zopet je videl v daljavi Milico, kako ga je klicala »ata, ata«, a njen glasek je bil tako žalosten, tako strašno žalosten, da mu je trgalo srce. In svojo ženko je videl, kako sedi doma pred hišo na klopi, si zakriva obraz v predpasnik in bridko, bridko plače. Zopet mu je izginila zavest, in dolgo, dolgo se ni prebudil.

Naši vojaki na domu črnogorskega veljaka pri kavi in likerjih.

Pa kaj je to? Kaj ga je tako zaskelilo v nogi, zakaj ne more več prestopiti? On mora naprej, naprej k svoji Milici! Ni mogoče, niti enega koraka ne more več napraviti. Prime se za bližnje drevo. V tem trenutku pa se mu stemni pred očmi, kakor bi mu bil zapičil nekdo nekaj v prsi, se mu je zdelo, in zgrudil se je. Začutil je nekaj toplega na prsih in hrbtu, v prsih pa obenem hudo bolečino... polzamolklo je še šumel okrog njega vrišč in prasket pušk... nato pa ni slišal in videl nič več.

Ko se je prebudil iz omedlevice, je videl v razdrapani koči krog sebe tri ljudi, sovražne vojake. Hotel je poskočiti, a v tem hipu je začutil v prsih in v nogi take bolečine, da se mu je stemnilo pred očmi. A kmalu se je spet zavedel, in videl je, kako so mu ti tujci obvezovali nogo. Čutil je, da mora biti v nogi kost zdrobljena. To je tudi nekoliko posnel iz besed Rusa, ki mu je nekaj v svojem jeziku dopovedoval. Čez nekaj časa mu je seveda bilo vse jasno: strel skozi nogo, kost zdrobljena, nevarnost prisada; strel skozi pljuča, njegovo življenje samo v veliki nevarnosti.

Slovenski vojaki za fronto na Soči.

II.

Ko je zopet pogledal okoli sebe, slab in truden, kakor na pol mrlič, je bil že zopet v drugem kraju, v lepi hiši in na lepi postelji. Izvedel je pozneje, da se nahaja še blizu ruske meje v bolnišnici. Hodili so okoli zdravniki z resnimi obrazi, pregledovali in prevezovali njegovo nogo, ki ga je silno bolela, s še večjo skrbnostjo in resnostjo pa so pregledovali in prevezovali njegove prsi, kjer je čutil še hujše bolečine. Čutil je prve dneve, kako slabi, in že je skoro izgubil upanje, da je Marija uslišala njegovo prošnjo in da je njegovo zaobljubo slišala.

Tako je visel par tednov med življenjem in grobom, in kadarkoli je bil pri jasni zavesti, je vedno mislil na svoj dom. Ko pa se je pojavljala vročnica in je blodil, je govoril samo o svoji Milici, ki jo je poljubljal, jo stiskal k sebi, ji gladil laske in poslušal njen sladko-ljubeznjivi »ata-ata«.

Že so tudi zdravniki skoro obupali, da ga rešijo. Toda nekega dne — minili so že meseci, odkar je bil v bolnišnici — so se jim obrazi zjasnili, in Petkov France je jasno spoznal iz njih, da imajo upanje na njegovo okrevanje. Čutil se je sicer tam, da se tuji — zdravniki tako zanimajo za njegovo ozdravljenje, no, pozneje je izvedel tudi, da so bili zdravniki mnenja, da je njegov slučaj eden najzanimivejših in najtežjih, ki navadno povzročijo smrt, in da jih je zanimal samo kot zdravnike-učenjake. Zmagala je njegova krepka narava — in ko je prihajala spomlad, je on, sicer slaboten in upadel, da skoro samega sebe ni poznal, če se je pogledal v ogledalu, vendar že toliko okreval, da je oprt ob usmiljenko šel na bolnišnični vrt. Zdrobljena kost v nogi je povzročala, da je šepal, in se moral opirati ob palico, bolečine v prsih pa so ga silile, da se je držal nekoliko skrivljeno.

In posedeval je od takrat naprej dan za dnem po klopih bolnišničnega vrta — in sanjal, sanjal o svoji lepi domovini, o Reziki, o Milici. Včasih se mu je zdelo, da sliši za seboj ljubeznjivi Miličin klic »ata — ata«, ozrl se je, pa je videl le zeleneči grm. Bolečina v prsih pa ga je obenem spomnila, kje je.

Pisal je tudi že več pisem domov. Že takoj v začetku, ko je prišel v bolnišnico, je dal napisati kratko pismo svoji ženi, da je vjet na Ruskem in malo ranjen. Kaj in kako, ni hotel pisati, ker ni hotel delati ženi in Milici nepotrebnega strahu. Saj bo itak

Z gališkega bojišča: Žične zapreke ob gališki reki.

Ruski vrhovni poveljnik, general Brusilov, zaupnik carjev in voditelj današnje ruske ofenzive na Poljskem, v Galiciji in Bukovini.

čisto ozdravil — si je mislil — in ko bo konec vojne, bo prišel domov čil in zdrav, zakaj naj torej sedaj povzroča svojim dragim večjo žalost nego je treba: Pričakoval je na svoja pisma odgovora, nestrpno, težko, a ni ga bilo. Čakal je tedne, čakal je mesece, odgovora še vedno nobenega. Naposled se je udal v usodo in bil prepričan, da njegova pisma niso dosegla cilja in da zato njegova Rezika seveda ne ve, kje je in kam mu naj piše. Sprijaznil se je končno s tem in se samo veselil trenutka, ko bo prišel radostni glas: mir je sklenjen — in ko bojo tudi njega poslali v njegov ljubi domači kraj.

(Dalje prihodnjič.)

Duševni mostovi.

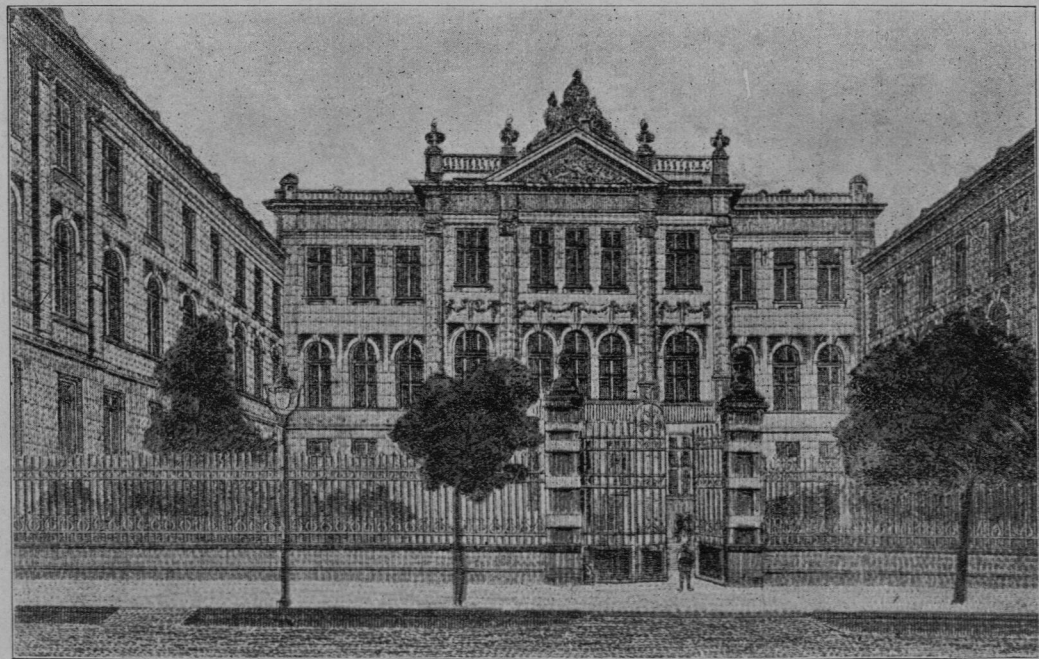
Narodi so velika družina in njeni člani so navezani drug na drugega. Noben narod ne more živeti sam zase in sam iz sebe, nobena država ni nedovisna od pomoči druge.

Spočetka vojne pa so mnogi ljudje izgubili to spoznanje ter so iz vojnega sovražstva zahtevali, naj se bojkotirajo tudi sovražnikov jezik, njegova umetnost, celo njegove črke. Podirali so duševne mostove, ki vežejo narode med sabo že od Adama. Toda kmalu se je izkazalo, da niti brez sovražnikove trgovine in obrti ne bi mogli živeti, če bi recimo — trajala vojna še nekaj let. Manjka nam marsikaterega materijala, ki ga ne dajejo naše gore, niti naša morja; manjka nam živil in zdravil, ki jih ne rodi naša, ne nemška, ne turška zemlja. Še si pomagamo s surogati (nadomestili), a tudi teh zmanjka končno, še se odrekamo marsičesa, a večno to ne more trajati. In prav tako se godi našim sovražnikom: tudi oni potrebujejo nas, kakor mi njih.

Svet je raznoličen in na vsem svetu je vsega dovolj, posamezne države pa prihajajo v zadrego, če ne morejo sezati po pomoč preko meje.

Ko se torej sklene mir, zaplovejo preko morja krvi in preko neskončnih poljan smrti zopet ladjice in vlaki sprave in nove zveze. Politično sovražstvo morda še dolgo ostane, toda gospodarska in kulturna zveza med narodi se obnovi. Ker se mora obnoviti.

Spočetka vojne so nekateri napovedali v svoji strastni jezi bojkot vsem tujim je-

Palača v Piotrkovu v vzhodni Galiciji, kjer so danes Rusi.

zikom, knjigam, operam, dramam, operetam, slikam in kipom. »Mi imamo sami svojega dovolj! Mi ne potrebujemo tujih umetnin!« so kričali ošabno. A ta ošabnost je bila slepa, kakor je strast vedno slepa in neumna.

A pokazalo se je, da nima nobeno slovo več prevodov iz ruščine, angleščine, francosčine in laščine kakor baš nemško ter da čitajo Nemci več prevodov in tujih knjig kot nemških del. Pokazalo se je, da brez laških, francoskih in ruskih oper nemška operna gledišča sploh ne morejo izhajati dalje kot dva meseca, da brez francoske, angleške, laške in ruske drame sploh ni možno sestaviti repertoarja niti za eno samo sezono. Niti nemški ilustrirani listi ne morejo ostati brez reprodukcij tujih slik in kipov, da niti dnevnikarji ne morejo izhajati brez pretiskovanja iz tujih časopisov. A natančno tako se je godilo Angležem, Francozom, Rusom in Lahom. Duševne kulture se ne da internirati in zapreti med zidove, ker ima peroti, ki jo dvigajo preko strelskih jarkov ter združuje ves svet v eno samo ogromno obitelj.

Na Dunaju in Berlinu laške in francoske opere, v Londonu pojo Wagnerjevo opero »Tristana in Izoldo«, v Parizu goje Beethovena, Straussa in Wagnerja, na Laškem uprizorjajo Leharjevo opereto »Veselo udovico«, v Petrogradu in Moskvi uživajo nemško glasbo. Nemški največji založniki izdajajo tudi med vojno dalje v najlepših izdajah prevode francoskih, ruskih in angleških romanov. Na Nemškem so dobili kar enkrat troje izdanj Tolstega veleromana »Vojna in mir«, za 100letnico Arturja grofa Gobineana pa so izdali Nemci iznova njegove spise ter je izšla njegova »Renaissance« naenkrat v peterih, celó ilustriranih izdajah. Dantejeva »Božanska komedija« je izšla predkratim v novem nemškem prevodu kot lepa ljudska izdaja, spisi Goetheja, Bismarcka, Bülova i. dr. pa se nasprotno čitajo v jezikih naših današnjih sovražnikov.

Še nikdar se niso Nemci učili s toliko unemo ruščine in francosčine kot se je danes, še nikdar niso rabili na Ruskem, na Francoskem in Laškem toliko nemških gramatik kod danes! Cele armade se uče danes tujih jezikov. Nemci se uče slovanskih in romanskih jezikov, Slovani in Romani pa nemščine francosčine in laščine.

Naši tehnikarji študirajo sovražne torpe-

Nadvojvoda Albrecht, poročnik tirol. lovskega polka na tirolski fronti.
Albrecht (na desni) je sin maršala Friderika.

dovke in aeroplane, zdravniki sovražnih armad študirajo naša zdravila, v Londonu imajo razstavo umotvorov nemške zlatinarske obrti, ruski znanstveniki zahtevajo nemških znanstvenih knjig preko Švedije, ruski založniki izdajajo prevode nemških beletristov in znanstvenikov, nemški in avstro-ogrski krojači in šivilje pa dobivajo preko Švice francoske in angleške modne liste, da jih študirajo in kopirajo.

Tako vidimo, da sta pisala Francoz Romain Rolland, slaven romanopisec, in Anglež Bernard Shaw, slaven dramatik, resnico, ko sta takoj spočetka vojne klicala: »Kultura je mednarodna, in umetnost je in bo absolutno nevtralna!« — Žalostno je, da je fanatizem spočetka vojne zaslepil tudi toliko prvovrstnih talentov. Zdaj pa izpregledajo tudi ti in spoznajo, da je človek odvisen od človeka, narod od naroda, država od države ne le samó gledé želodca in obleke, nego tudi in celó še v večji meri gledé duše in srca. Duševni mostovi so pač nerazrušljivi

in vezi kulture ne morejo raztrgati niti vojne. In to je končno zelo koristno spoznanje za vsakogar.

Špijonova usoda.

Roman.

(Nadaljevanje)

— Tudi jaz ne, ljubi doktor. Pa nič zato. Če človek preveč ve, ga boli glava. Streznite se, gospod doktor! Veselite se z menoj. Policiji se je spet enkrat nekaj posrečilo! Predsednik nas priporoči v odlikovanje, če zve o tem.

Dr. Martinič je odprl še enkrat na kolnih debelo knjigo, ki jo je prinesel s seboj, in pogledal.

Poleg točnega popisa je stal naslov avtomobilovega lastnika. Zmota je bila izključena.

Komisar je položil knjigo na pisalno mizo, segel v žep po robec in si obrisal potno čelo.

Svojih misli ni mogel zbrati.

— Kaj bomo pa zdaj napravili? je vprašal svetnika.

— Uradovati, doktor! Uradovati, to je prava beseda. Pustili bomo, da se stvar sama razvija. Ljudem bomo preskrbeli kratkočasno snov za klepetanje. Udejstvili bomo najboljši domislek za burko. Premislite, prosim. Polcija, ki zalezuje lastnega predsednika: Če se to objavi, se bo krohotala vsa Evropa. Gotovo dobimo najvišja odlikovanja!

— Ne, gospod svetnik, jaz mislim popolnoma resno. Stem se je vendar vsa stvar predruščila.

— Verjamem.

— Kaj naj storimo?

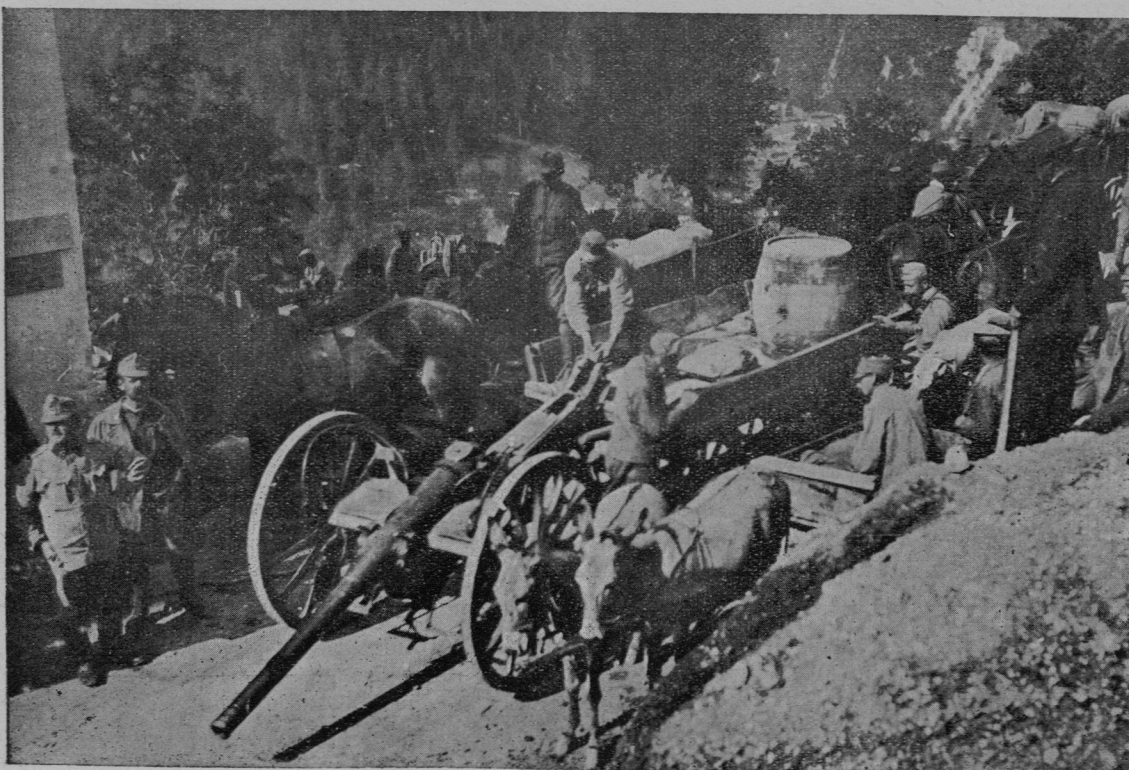
— Na to še ne morem odgovoriti. Prej se moram pomeniti s predsednikom. Dokler ga ne slišim, ne morem ničesar ukreniti.

Vstopil je agent in javil, da je predsednik v pisarni.

— Počakajte me tukaj. Grem k predsedniku. V pol ure boste vedeli, kaj nam je dalje storiti.

* * *

Predsednik je stanoval v poslopju policijskega ravnateljstva. Razpolagal je s celim levim krilom drugega nadstropja.

S tirolskega bojišča: Laški top, ki so ga vzeli naši vojaki sovražniku.
Oslí in mule so tod poleg konj vprežna živina.

Pl. Soolfeld je ravno drugič zajutrkoval, ko mu je javil sluga šefa varnostnega biroja.

Predsednik je rekel, naj pelje sluga šefa v pisarno. Prižgal si je smodko in šel počasi še sam tja.

— Dober dan, ljubi prijatelj, je nato

Predsednik je ponudil smodko in vprasnjal žveplenko.

— Tako! Če človek kadi, laglje pripoveduje.

Predsednik je sedel in prekrižal nogi.

— Spominjate se, da je zašla cela zadeva vsled izjave baronice Sternberg v

na Dorotejini cesti.

— Da, da. To mi je vse že znano.

— Ponovil sem zato, da bo slika jasnejša. Najdeno zapestnico smo oddali.

— Komu?

— Neki dami, ki jo je izgubila, in —

— Kdo pa je ta dama? je vprašal

Nemški interniranci v Chaterouxu na Francoskem: Spalnica žensk in otrok, popolnoma ločena od moških.

ljubeznivo pozdravil. Kaj mi boste dobroga povedali?

— Umor na Dorotejini cesti.

— Torej stvar se je najbrže zasukala v drugo smer.

— Da, gospod predsednik.

— Razložite mi. Izvolite smodko.

nov štadij.

— Zvedeli smo, kdo je bil umorjen, poučili se pa tudi, da smo sumili glede umora napačno osebo. Zdaj se je pa pripetilo to-le: Izgubila se je zapestnica. Na tej zapestnici visi medaljonček in v medaljončku tiči sličica tistega, ki je bil umorjen

predsednik.

— To izvemo kmalu. Dognali smo, da se je poslužila ta dama avtomobila, katerega številka je predobro znana

— Potem vendar ni nobene težave več. Poglejte v knjigo, čegav je avtomobil. Damo najdete potem kmalu.

— Sem napravil tako. Zato sem tudi prišel sem.

— No, čegav je voz? je vprašal pl. Solfeld.

— Vaš, gospod predsednik.

Policijski predsednik se je zganil. Čudno je pogledal svetnika in vprašal:

— Ali sem vas prav razumel? Rekli ste, da je avtomobil moj.

— Vaš. Ima številko A 712. Šofer je Gustav Hochstöger, prej detektiv.

Policijski predsednik je položil roko na čelo.

— In to se je temeljito dognalo?

— Zmota je popolnoma izključena.

— Da — toda recite mi, kdaj pa se je to dognalo.

— Pred dvema urama.

— Pred dvema urama se je peljala v mojem avtomobilu dama, ki je na sumu, da je v zvezi v umorom.

Policijski svetnik je pokimal.

Predsednik je položil spet roko na čelo dejal:

— Ne vem, ali naj se smejam ali vznemirjam. Vsa stvar je vendar preneumna! Sicer bova pa takoj videla.

Gospod pl. Solfeld je pozvonil in sluga je prišel.

— Ali je gospa doma?

— Peljala se je ven.

— Z avtomobilom?

— Da, gospod predsednik.

— Kdaj se je odpeljala?

— Okoli poldesete ure.

— Kadar se vrne šofer, naj pride takoj k meni.

— Prosim, gospod predsednik.

Sluga je odšel.

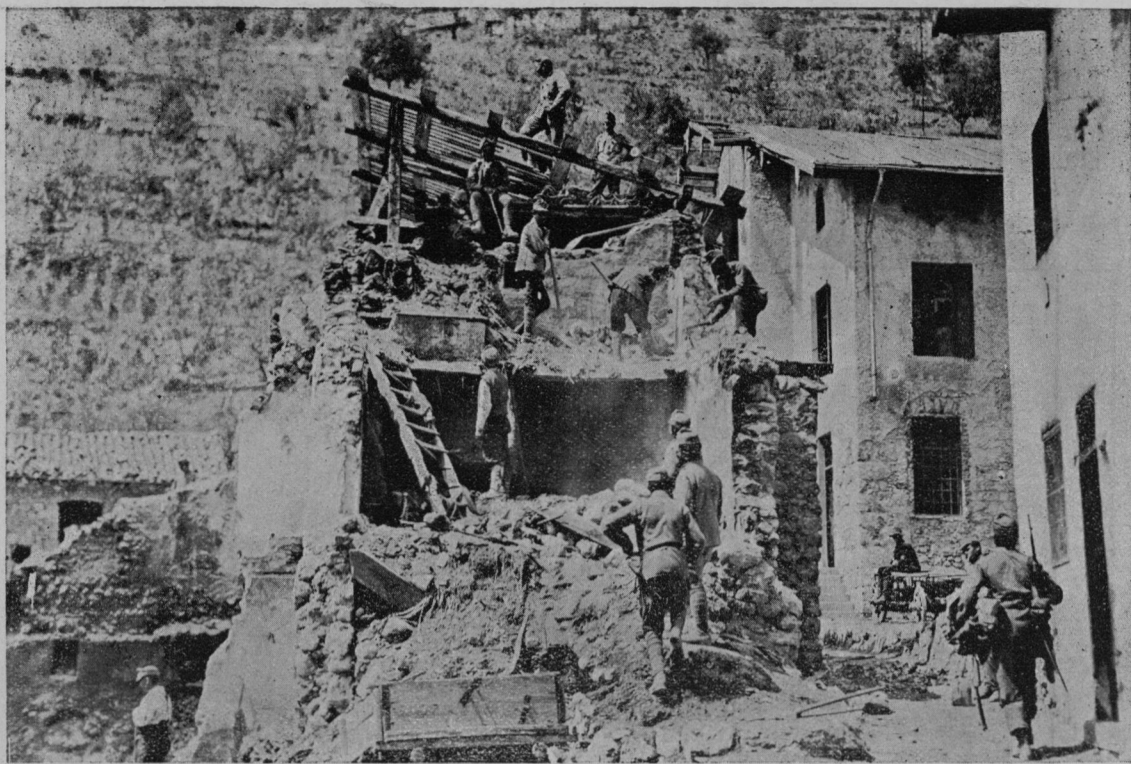
— Hm. Ali se vozi Hochstöger kar na svojo roko okoli? On je sicer jako zanesljiv in dostojen.

— Oprostite, gospod predsednik, je dejal policijski svetnik. Vse kaže, da je umorila Strebingerja dama iz najboljše rodbine? Ali se vozi z vašim avtomobilom le vaša gospa?

Ali ga ne da včasih na razpolago kateri izmed prijateljic?

— Vi hočete reči, če prav razumem, da — — — je dejal naenkrat strogo predsednik.

— Oprostite, gospod predsednik, pro-

Vojaštvo odstranja podrtine hiše, ki jo je razsulo laško topništvo.

sim vas, ne razumite me krivo! Saj gre vendar za damo iz tistih krogov, s katerimi vaša gospa soproga občuje. Mogoče bi bilo.

Predsednik ni pustil, da bi dokončal svetnik stavek. Kot kriminalist je uvidel položaj svojega uradnika, ki ga je silila dolžnost, da je vpošteval vse okolnosti. Kar na kratko pa tudi ni mogel zavriniti svetnikovega domnevanja.

Skrajno nerodno mu je bilo, da je zašla v kriminalno zadevo njegova obitelj. Odgovoril je pa vseeno prijazno.

— Le ne opravičujte se, dragi prijatelj. Razumem: misliti morate pač na vse. Na vašem mestu bi postopal sam enako. Sicer pa mislim, da se bo dala stvar ob kratkem pojasniti.

Gospod pl. Solfeld si je prižgal drugo smodko ter nadaljeval:

— Gospa, ki jo smatrate za morilko in ki so jo videli, kakor pravite, peljati se

v mojem avtomobilu, ima najbrž dovolj vzroka zato, da vara javnost in policijo. Poslužuje se svojega rumenega avtomobila, na katerim ima napačno številko. Da je izbrala barvo mojega avtomobila in mojo številko, je kaj verjetno. To ji nudi na prvi hip precej varnosti. Mislim, da je vse skupaj posrečena zvijača.

— Prvi trenotek sem mislil tudi jaz ravnotako. Ko sem pa izvedel za ime šoferja, je bila stvar drugačna... in...

— Te stvari so si pač blizu. Poizvedela je, kako se piše moj šofer. Zdaj se imenuje tako pa še njen goljuf.

— Gotovo, gospod predsednik. Popis njenega šoferja pa se popolnoma strinja z vašim šoferjem. Kako to razlagate?

— Za božjo voljo, popis! Če človek trenotek koga gleda! Saj veste najbolje sami, koliko so vredni taki popisi.

Gospod pl. Solfeld je ponudil policijskemu svetniku roko in ga spremil do vrat.

— Da, da, le strmite, ljubi doktor. Tako je, kakor vam pravim. Rumeni in vražji avtomobil je last našega predsednika, je rekel Koren doktorju Martiniču.

— Kaj pa pravi na to?

— Nič pravzaprav. Ne vem ničesar, kar je umevno. Mi moramo pa zdaj dobro paziti. Sicer napravimo neumnost, da nikoli tega. Plavolasa gospa, katero iščemo, je gotovo prijateljica predsednikove žene. Mogoče je soproga sama kako zapletena — kaj pa vemo! Postopati je treba torej skrajno previdno. Bog ne daj škandala! Predsednik bi vam česa takega nikoli ne odpustil. V tem oziru ga dobro poznam.

Svetnik je utihnil in gledal v tla.

— Veste, kaj mi je prišlo na misel? Morda pojasni ta rumeni avtomobil, zakaj so vedno in vedno od nas zahtevali, naj postopamo skrajno diskretno. Bog ve, kakšen veter veje in odkod. Morda je kdo vplival na predsednika. No, zdaj smo zašli v prave zmede!

Vstopil je agent in javil, da želi pl. Solfeld takoj govoriti s svetnikom.

Gospod pl. Solfeld je sprejel Korena v svoji prostorni pisarni, ki ima tri okna na ulico. Bil je nervozen.

— Torej gre res za moj avtomobil, je pričel.

S tirolskega bojišča: Po gorski cesti se pelje menaža našim vojakom.

— Res?
Predsednik je grizel spodnjo ustnico in odgovoril:

— Da. Moja žena ga je posodila zjutraj svoji sestri, gospe profesorja Trtnika.

— Kaj naj storimo? je vprašal svetnik.
— Po mojem mnenju treba gospo

kovalo. Ko doktor ž njo opravi, me takoj obvestite, kaj je dognal.

— Dobro, gospod predsednik. Razumel sem prav. Dr. Martinič naj gospo Trtnikovo obišče, se skliče na vas in jo zasliši.

— Da, zasliši! Naravno je, da obzirno. Pa to ne zaradi mene. Zakrivila ni vendar ničesar. Morda se pa le motimo, je končal

lase, ki sem jih našel v prahu. Rekel je, da so pobarvani s tekočino fleur d' or.

Policijski svetnik je prijazno prikimal.
— Doktor, obiščite damo takoj in glejte, da kaj doženete. Naravno seveda: diskrecija!

Dr. Martinič se je peljal takoj. Služkinjo je vprašal, če je gospa doma.

Tehniška umetnost: Most čez dolino pri Greifenbachu na Saškem. Most je iz samih železnih vezi na betonskih ležiščih ter 186 m dolg in 135 $\frac{1}{2}$ m visok.

profesorja Trtnika vprašati, kaj namerava z zapestnico. — Ali — ali nemara mislite, da je — zapestnica njena last.

— Ne, gospod predsednik.

— Potem naj gospa pove, zakaj se meša v zadevo, ki ji ni nič mar. Bože... ženske! Dr. Martinič naj torej takoj obišče gospo in ji razloži resnost položaja. Izroči ji naj moj pozdrav. Mislim, da bo to učin-

predsednik.

Osemnajsto poglavje.

Koren je poklical Martiniča in ga obvestil, kakor je bilo treba.

— Trtnik? je vprašal komisar. Saj še ni dolgo, kar sem bil tam. Že vem, kje stanuje. Trtnik je tisti, ki nam je dal prvo sled. Dal sem mu mikroskopično preiskati

Deklič se je vrnil in rekel, da naj gospod vstopi.

Mlada gospa se je bližala ljubeznivo in naravno.

— Oprostite, milostljiva gospa, prišel sem radi zapestnice, ki ste jo vzeli danes pri policiji, je pričel dr. Martinič. Eno uro za vami se je spet javila neka dama, ki tudi trdi, da je zapestnica njena. Zato vas

moram prositi, da mi izročite za nekaj časa zlatnino. Določiti moram, ali so podatki te dame, ki se je javila za vami, resnični ali ne.

Gospa doktorja Trtnika je bila v zadregi.

— Zapeljivost nimam tukaj, je odgovorila. Dala sem jo zlatarju. Prosim, oglašite se morda čez par dni.

— Dovolj je, milostiva, če mi poveste naslov zlatarjev. Treba je, da si zlatnino le dobro ogledam.

Gospa je bila v še večji zadregi.

— Ja ... vidite ... naslova pa ne vem.

Da bi jo popolnoma ugnal, je vprašal komisar:

(Nadaljevanje prihodnjič).

Vzgoja k lahkomiselnosti.

Nemški listi na Nemškem so začeli resno svariti pred lahkomiselnostjo, ki jo razširja v občinstvu brezvestno časopisje. Neke vrste časopisja si namreč domišlja, da

stoji svet, tako grozovitih bitk in tako strašnih izgub, še nikdar ni bilo tako grozljivih topov, min, strojnih pušk, ki uničujejo življenja in imetja v celih masah, še nikdar ni bilo trpljenje vojakov tako veliko in njih junaštvo tako obupno kakor je danes. Zato pa je idijotsko, varati bralce, ki morajo misliti, da je sedanja vojska zabavna igra in da so naši sovražniki smešni zajci, ki ne znajo rabiti niti topov, niti pušk, niti bajonetov. Resnobni bralci vedo, da je sedanja vojna najbolj trda skušnjava držav in armad, vedo tudi, da so sovražne armade izbornorožene in tudi zelo pogumne. Rusi in Francozi, Srbi in Angleži so se na raznih bojiščih izkazali prav tako velike, požrtvovalne, smrt prezirajoče junake kakor naši in nemški vojaki. Laški topovi in laške puške so prav tako smrtonosni kakor naši. Zato pa se pravi zasluge naše in nemške armade zmanjševati in njihove uspehe, pridobljene z največjim naporom in junaštvom, omalovaževati, če se opisuje sovražnike kot bojzaljivce in njegove krogle kot zabavne pomaranče. Resen bralec vrže zato take lahkomiselnosti

Razne vesti.

Kdaj bo vojne konec? Ako sešteješ številke letnic 14, 15, 16, dobiš datum 18, t. j. $1+4+1+5+1+6=18$. Ako deliš letnico 16 z 2 leti, kar traja vojna, t. j. $\frac{16}{2}=8$, mesec avgust.

Torej 18. avg. 1916, na rojstni dan cesarja!

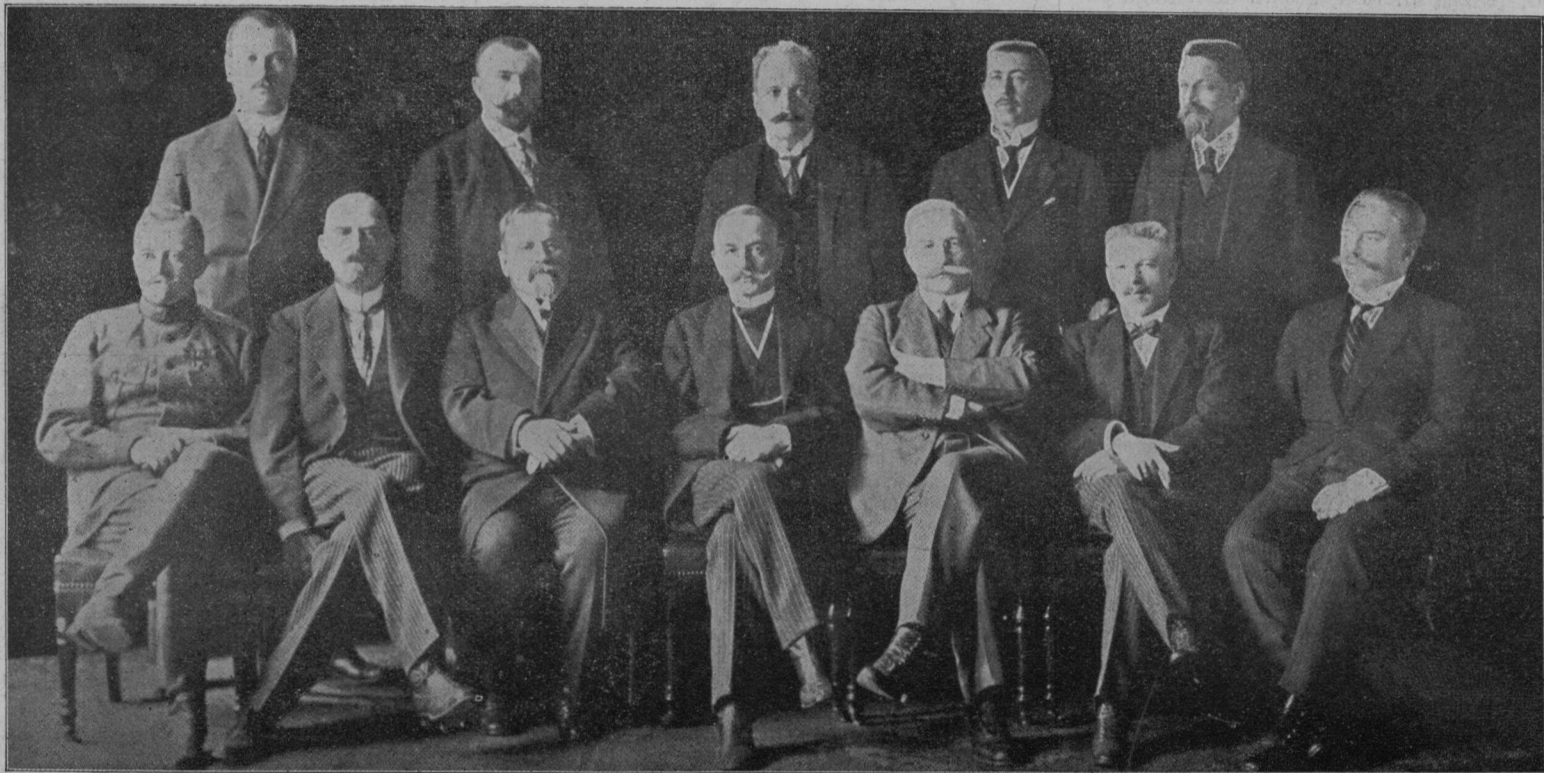
Ako sešteješ številke letnice 1916, t. j. $1+9+1+6$, dobiš datum 17. Ako sešteješ številke datuma, dobiš mesec, t. j. $17=1+7=8$, mesec avgust.

Torej 17. avg. 1916, dan pred cesarjevim rojstnim dnevom.

Ako sešteješ datuma 17 in 18, dobiš zopet datum, t. j. $1+7+1+8=17$. Ako sešteješ datum, t. j. $17=1+7=8$, dobiš zopet avgust.

Torej vnovič 17. avg. 1916!

Cesar je nastopil vlado v starosti 18 let. Cesarica je postala vladarica v starosti 17 let.

Ruski državni poslanci, ki so posetili London, Pariz in Rim. Četrty v prvi vrsti (sedeč) je poslanec profesor Miljukov, odličen govornik in vodja stranke, ki podpira posebno srbske politične težnje.

je prav posebno zanimivo in patrijotično, če prav grdo laže in pretirava, sovražnike ponižuje in psuje, uspehe našega orožja romantično poveličuje, uspehe sovražnih armad pa smeši. Z velikimi črkami na čelu listov čitajo ljudje o samih zmagah naših vojsk, tako da je videti, kakor bi nemška in avstro-ogrška že dve leti dan na dan le veselo zmagovali in sicer zmagovali igraje ter brez omembe vrednih žrtev. Da dosežemo svoje uspehe le s težkimi borbami in nemajhnimi izgubami, da gre boj še vedno neodločeno dalje in vedno ostreje, strašneje in nevarneje, da je položaj še vedno zelo resen, o tem ti lahkomiselni listi ne povedo ničesar svojim čitateljem.

Poročila generalnih štabov so popolnoma drugačna. Tu čitamo resnico, o naših napredkih in umikih, o naših uspehih in žrtvah. Ti lažnjivi listi pa poročajo vsak dan: »Povsod nam gre izvrstno, povsod beže ti smešno bojzaljivi sovražniki kakor zajci pred puško!«

Gotovo imajo nekateri teh listov »dober namen«, a njihovo pisarjenje je vendarle škodljivo. Mi vemo, da ni bilo še, odkar

čenčave časopise iz rok, ker ve, da so lažnjivi in nevarno lahkomiselni. Nevedni ljudje seveda verjamejo tem čenčam, zato pa so vsak čas presenečeni, začudeni in morajo končno tudi spoznati, da so bili grdo nalažani.

V preveč resnem času živimo, da bi mirno trpeli neslane šale spekulativnih tiskarn. Zato proč z listi, ki lažejo in razširjajo med ljudmi lahkomiselnost! Vojaki sami se najbolj jeze na različne dopisnike iz vojne, ki opisujejo življenje na fronti kot romantično zanimivo, veseljaško, donkišotsko junaško itd. Ti dopisniki in dopisnice niso videli vojne nikoli od blizu, nego jo opisujejo le iz pripovedovanja drugih in iz fantazije, ki je večkrat preveč bujna ter z istino popolnoma sprta. Bralci čitajo poezijo, resnica pa je zelo dolgočasna, zelo prozaična in navadno zelo žalostna.

Ako sešteješ $1+8+1+7=17$. Ako sešteješ $1+7=8$, zopet avgust!

Torej vnovič 17. avg. 1916!

Ako sešteješ 18. (avg.) in 18 (let cesarske starosti), dobiš skupaj 18. Ako sešteješ $1+8=9$.

Torej zopet 18. avgust!

Naš cesar je bil rojen leta 1830, nastopil je vlado l. 1848, star je zdaj 86 let, vlada pa 68 let; če sešteješ te številke, dobiš 3832.

Nemški cesar je bil rojen l. 1859, nastopil je vlado 1888, star je 57 let, vlada pa 28 let; če sešteješ te številke, dobiš zopet 3832.

Ako deliš to številko z 2, dobiš 1916!

Nekateri torej mislijo, da sta dneva 17. in 18. avgusta 1916 za sedanjo vojno posebno važna! Bomo videli, če je res!

Olje iz koruze. Mlinar Ivan Meloga v Oroshazi na Ogrskem, je našel način, kako se da iz koruze delati olje, ki ni dobro samo za obrtne potrebe, ampak je tudi užitno.

Zádejte listkom v administraci
v Praze III., Mostecká 7
levné - populární - veselé **MAJÉ HUMORY.**

Zastopnik dunajske centrale za krmila si je stvar že ogledal, dunajska vlada pa hoče dovoliti podpore tistim mlinom, ki bodo svoje obrate tako priredili, da bodo lahko iz koruze izdelovali olje. Tudi v Avstriji se že nekaj tednov iz koruze dela olje. Mlin je treba v ta namen le malo preurediti. Izprešana koruza se lahko porablja za krmilo.

Karagjorgjevići in Obrenovići na srbskem prestolu Od 1807.—1817. je vladal Kara Djordje — moral pobegniti na Ogrsko; od 1817.—1839. Miloš Obrenović — radi strank se odpovedal; od 1839.—1842. Mihael Obrenović — je prisiljen zbežal na Ogrsko; od 1842.—1859. Aleksander Karadjordjević — prisiljen odstopiti; od 1859.—1860. zopet gornji Miloš Obrenović — umrl; od 1860. do 1867. zopet gornji Mihael Obrenović — umorjen v Topčideru; od 1867.—1889. Milan Obrenović — odstopil radi notranjih nemirov; od 1889.—1903. Aleksander Obrenović — umorjen; od 1903.—1915. Peter Karadjordjević. Karadjordjevići so bili trikrat, a njih nasprotniki Obrenovići dvakrat na prestolu.

„Od Hamburka do Bagdada“. Ko je po dolgem obotavljanju tudi Bolgarska posegla v vojno, je zašumelo v gozdu nemškega časopisja, in staro geslo od Hamburka do Bagdada je kar elektrizirala nemško občinstvo. Zdaj nekaj časa se je to navdušenje že poglelo. Tega so krivi nemški nacionalni ekonomski, ki svare javnost, naj se nikar preveč ne ogreva za načrte, katerim manjka solidna gospodarska podlaga. Leta 1910. do 1911. je bilo z uvozom v Turčijo tako-le: Angleška je vpeljala za 186 milijonov mark blaga, to je 20% vsega uvoza, Francoska za 168 milijonov ali 18%, Avstro-Ogrska za 86 $\frac{1}{2}$ milijona ali 9·21%, Nemčija pa za 86

milijonov ali 9·13%. Nemški nacionalni ekonomski pravijo: Tudi če bi se po vojni posrečilo, izpodrinili angleški in francoski uvoz, kar se more pa kvečjemu le v mali meri zgoditi, bi se ne dalo nič posebnega doseči. Vojna velja Turčijo ogromno denarja in bo prebivalstvo po vojni kupovalo iz inozemstva veliko manj izdelkov, kakor pred vojno. Tudi bi bilo mogoče izdatno konkuriranje nemških izdelkov v Turčiji le, če bi bila konkurenca naperjena proti avstro-ogrskim izdelkom.

Podgane v zakopih. Kar te uganjajo v francoskih zakopih, presega vso domišljijo, kakor pripoveduje dopisnik štokholmskega dnevnika »Svenka Dagbladet«: Priklatile so se podgane od vseh krajev in koncev in so dobesedno preplavile zakope in kritja. Vkljub vsem pomanjkanju nočne udobnosti bi mnogi vojak zunaj pod milim nebom vendarle užil zaslužen pokoj, ko bi mu nadloga še po dnevu ne glodala shranjene žimnice in bi vso noč ne tekale po njegovi odeji, da, celo po njegovi glavi in obrazu. Edina pomoč zoper gnusno nadlogo bi bile mrežice iz drobne žice, kakršne se rabijo zoper moskite. Ali to je drag predmet. Nadloga se čisto nič ne boji človeka in je skrajno predrzna. In sicer ne samo o polnoči, temuč tudi o belem jasnem dnevu. Gorje tistemu, ki pusti menažo le za trenutek nenadzorovano. Toliko da se drugam ozre, pa ni menaže nikjer več. Od breguš (spodnjih hlač), ki jih je vojak pozabil spraviti v torbo, najde lastnik le še nekaj niti, ko se vrne po kratkem presledku na svoje mesto nazaj. Neki vojak je pisal v svojem kritju pismo, ko je bil iz jarka poklican. Papir, pero in peresnik je pustil na mestu, pa je hitel navzgor. Ko se

je bil čez pol pičle ure povrnil, ni bilo nikjer papirja, od peresnika pa samo še lesene trohice. Najhuje je pa še, da se spak tako preklicano naglo množi. Par podgan se pomnoži v petih tednih za 12 repov. Živež, obleka, perilo, papir, usnje, smodke, vse, kar se da zgristi, zgloje in ogrize zloglasna nadlega. A podganska preglavica se ne potika samo po zakopih, temveč klati se tudi krog baterij, v lazaretih, skladiščih, po pekarijah in večkrat je bilo opazovati, da so bili privezani baloni in zrakoplovi od podgan tako poškodovani, da so bili nerabni. Skodo, ki jo naredi ena podgana na dan, se ceni na 3 vin. Milijon podgan napravi na dan približno 30.000 K, na mesec za 450.000 K, na leto pa do 5 milijonov K škode. Vroč boj se bije tudi s tem sovražnikom. Udriha se po njih s puškinimi kopiti, love jih v pasti, zažigajo in zastrupljajo jih, kjer in kakor kdo more. Ali vse dosedanje pokončavanje ni imelo dovolj uspeha. Namesto ene, ki je poginila, je deset, dvajset drugih, ki so ušle smrti. Njih največji sovražniki so doslej še psi. Francoska vojna uprava je naročila 1200 psov-podganarjev, ki jih odpošljejo kar najhitreje na fronto. Izborna so se proti podganji preglavici obnesle sovražne bombe z otrovnimi plini. Francoski častnik pripoveduje, kako je moral začasno zapustiti strelski jarek s svojim moštvom, a ko se je vrnil nazaj, je našel sto in sto mrtvih podgan. Poslednji čas pa je posegel v to podganjo vojsko dobro znani Pasteurjev zavod. Iznašel je posebni serum, ki se je neki izborna obnesel. 1200 litrov se ga odpošlje na fronto vsak dan.

Sida
limonadni prašek

(velja 40 vin.) ter da štiri kupice izvrstne žejo tešeče osvežujoče pijače. Neobhodno potrebno za vojake, izletnike in za domačo rabo.

Dobrota za vsako gospodinjstvo, ki hoče varčevati in obenem svoji rodbini dajati tečno hrano in jo pogosto menjavati je raba Sida umetnega praška (velja 40 vin.) s katerim more najceneje prirejati prav fine delikatne umetne marmelade za močnata jedila in maža za na kruh. Sida-med si napravite sami doma na prav lahek način iz Sida mednega praška (velja 35 vin.) se rabi kot maža za kruh enako priljubljen in ga vsi ob vseh primerih navdušeno hvalijo. Ena sama poskušnja Vas bo o tem prepričala. Naroča se Jos. Berdajs, Ljubljana, Zeljarska ulica 14. Pošilja se po pošti Sida izdelkov za 2 krome po povzetju. Za trgovce primeren popust pri večjem naročilu.
Novost za pecivo! Izvrsten pomoček pri izdelovanju peciva v gospodinjstvu je Sida prašek za peko imenovan Eikremin Backpulver nadomešča pri vsakovrstnih pecivih izborno jajčni rumenjaki in drože (kvas). — 1 zavojček stane 20 vin.

Zlato in srebro obdrži tudi med vojno in po vojni svojo vrednost. Varno je torej naložen denar, če si kupite zlato ali srebrno uro, verišico, prstan i. dr. Bogato izbiro po nizki ceni ima tvrdka H. Suttner v Ljubljani št. 5, Mestni trg, ki pošlje bogato ilustrovan cenik vsakomur zastoj in poštne prosto. Naročite si ga z dopisnico takoj.

Vredno, da se zabeleži. »Srečkovno zastopstvo« v Ljubljani (glavno zastopstvo srečkovnega oddelka Češke industrijske banke v Pragi prejelo je te dni srečkovno naročilo iz daljne Azije od tam bivajočega veleposestnika brata Hrvata. Ker ima imenovani zavod od poprej naročnike iz širne Evrope, Amerike, Afrike in Avstralije, služi sedaj še naročilo iz Azije »Srečkovnemu zastopstvu« v ponos in dokaz, da je znano po vsem svetu.

Darujte za „Rdeči križ!“

MARIJA TIČAR,
Ljubljana,
Sv. Petra cesta 26. Šelenburgova ulica 1.
nasproti kazine

Prva špecialna trgovina
umetniških, vojnih, pokrajinskih in drugih
razglednic

Priznana največjo izbiro na drobno in debelo.
Krasni albumi za umetniške razglednice
pravkar došli.

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

Ljubljana, Prešernova ulica štev. 3.

Največja slovenska hranilnica!

Koncem leta 1915 je imela vlog K 48,500.000.—
Rezervnega zaklada „ 1,330.000.—

Sprejema vloge vsak po **4 $\frac{1}{2}$ %** dan in jih obrestuje brez odbitka.

Hranilnica je popularno varna in stoji pod kontrolo **c. kr. deželne vlade.** Za varčevanje ima vpeliane **lične domače hranilnike.**

Posojila na zemljišča in poslopja na Kranjskem proti 5 $\frac{1}{4}$ %, izven Kranjske pa proti 5 $\frac{1}{2}$ % obrestim in proti najmanj 3 $\frac{1}{4}$ % odplačevanju na dolg.

Zajamčen uspeh!

Tisoče zahvalnih pism na vpogled na razpolago

Bujno lepo oprsje

dobite, če rabite
med. dr. A. Rixovo prsno kremo
oblastveno preiskano, jamčeno neškodljiva.
Za vsako starost hiter, zanesljiv uspeh. —
Zunanja raba. — Pušica za poskušnjo
K 3'30, velika pušica, ki zadostuje za uspeh
K 8'80. Kosm. Dr. A. Rix laborat, Dunaj IX.,
Lakiergasse 6/O. Razpošilja se strogo dis-
kretno Zaloga v Ljubljani: Parfumerija
A. Kanc in drogerija „Adrija“.

500 kron

Vam plačam, če ne odstrani moj
uničevalec korenin
Ria balzam Vaših kurjih očes,
bradovic, otiščancev,
v treh dneh brez bolečin. Cena enemu
lončku z jamstvenim listom 1 K 50 v,
3 lončki 4 K, 6 lončkov 5 K 50 v. Sto-
tine zahvalnih in priznalnih pism.

Pot na nogah, rokah, pod pazduho odstrani hitro posipalni
prašek, cena 1 K 50 v, 3 ščatlje 3 K 50 v.

Kemény, Kaschan (Kassa) I. Postfach 12/44,
(Ogrsko).

:: Poravnajte naročnino! ::

Malo gospodarstvo tri ure od St. Möstin

? 10 johov z gozdovi in vinogradi,
jako rodovitno, lep hlev za 20 glav
živine se proda radi prevzetja dru-
gega podjetja za 15.000 kron. —
Vpraša se pri upravništvu tega lista.

Ni več pomanjkanja mesa,
odkar delu-
jejo naši
valilni
stroji.
V teku
7-8 tednov imate piščance za zakol.

Ni več pomanjkanja piče po
šem mlinu za kosti „HEUREKA“.

Kompletne hleve za živad urejuje
strokovnj. **Nickerl & Co., G. m. Dunaj-Inzersdorf,**
in poceni b. H. Triesterstraße 30, Telefon Nr. 59444.

Nadvoj dv. dobavitelji in vojni dobavitelji. Največje špec.
podjetje za smotr. rejo živadi. Zahtevajte takoj cenik št 185.

Selenburgova ulica 1
(zraven trgovine Tičar)

Specijalna trgovina bluz

Antonija Sitar

Tiskarskega vajenca

sprejme takoj

Zadružna tiskarna Krško

Naročite in razširjajte „Tedske Slike!“
Pridobivajte novih naročnikov! Čim več
bo naročnikov tem bolji bo list, zrno do
zrna... kamen do kamena...

Zdrava kri!

Kri je splošna rešilna tekočina, iz koje dobiva život svoje
redilne snovi. Ako nima kri zadostnih redilnih snovi, slabijo
organi ter nastane cela veriga bolezni in trpljenja, ki nam
greni življenje.

Ta zla veriga mora biti pretrgana

in to je mogoče samo na eni točki, namreč pri hranitvi krvi,
pri zboljšanju krvi.

Spisal sem po dolgoletnem proučevanju knjigo, v koji beremo
kako in na kak način se kri in sokovi popravljajo, kako se
zboljša hranitev, kako se moremo bolezni ogniti ter jih odpravljati.

Popolnoma zastoj

pošljem ta dragoceni spis vsakemu, kdor mi piše zanj! Tudi
dam vsakemu priliko, da se prepriča, na kak način je to mo-
goče, brez vinarja izdatka. Toda pišite takoj!

Ekspedicija lekarne pri operi. Budimpešta VI. Oddelek 499.

Sedaj v vojnem času najbolj hvaležna in praktična
času primerna darila so samo
„Gritzner“ in „Afrana,“
šivalni stroji
najboljši, dosedaj nedosežni v trpežnosti za rodbinsko rabo in obrt.
Prednost: kroglični tek, biserni ubod (Perlstich.) Pouk v vezenju brezplačen v
hiši. Cenj. občinstvu se radevolje razkažejo naši stroji in so v poizkušnjo na
razpolago, brez da bi se sililo h kupčiji.
Edina tov. zaloga šivalnih strojev in njih delov (za šivalne stroje
vseh sistemov.) Ze nad 3 milijone hvaležnih odjemalcev.

10 letna garancija.

Josip Petelinc, Ljubljana,
za vodo — blizu frančiškanskega mosta, levo — 3 hiša.

Ali se hočete svojega
revmatizma
korenito iznebiti?
Na tisoče je ozdravljenih!

Bolečine v udih in členkih, otekli udje, skrivljene
roke in noge, trganje, bodenje v raznih delih telesa,
celo oslabele oči so posledice revmatičnih in pro-
tinskih bolečin.

**Nujam Vam naraven produkt za
zdravljenje!**

Nobena universalna medicina, temveč zdravilno sred-
stvo, ki je dobrotna narava daruje bolnim ljudem.

Vsakemu brezplačna poskušnja.

Pišite mi takoj, da Vam pošljem svoje zdravilo in poučno
razpravo brezplačno. — Postanete hvaležen moj privrženeec.

Ekspedicija: Opern-Apotheke Budapest, VI. Abt. 255.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

: Delniška glavica 8,000.000 kron. :

STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.

Priporoča nakup srečk za 3. razred V. c. kr. avstrijske raz-
redne loterije.

Žrebanje za ta razred dne 15. in 17. februarja 1916.

Cena za igralce prejšnjega razreda: $\frac{1}{2}$ srečka K 40.—, $\frac{1}{4}$ srečke K 20.—,
 $\frac{1}{8}$ srečke K 10.—, $\frac{1}{16}$ srečke K 5.—. — Cena za novovstopivše igralce:

$\frac{1}{2}$ srečka K 120.—, $\frac{1}{4}$ srečke K 60.—, $\frac{1}{8}$ srečke K 30.—, $\frac{1}{16}$ srečke K 15.—.

Naročila se vrše najugodnejše po poštni nakaznici.

Sprejema vloge na knjižice in na
tekoči račun in jih obrestuje po

4 $\frac{1}{2}$ % čistih.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

4 $\frac{1}{2}$ % čistih.

A. & E. Skaberné

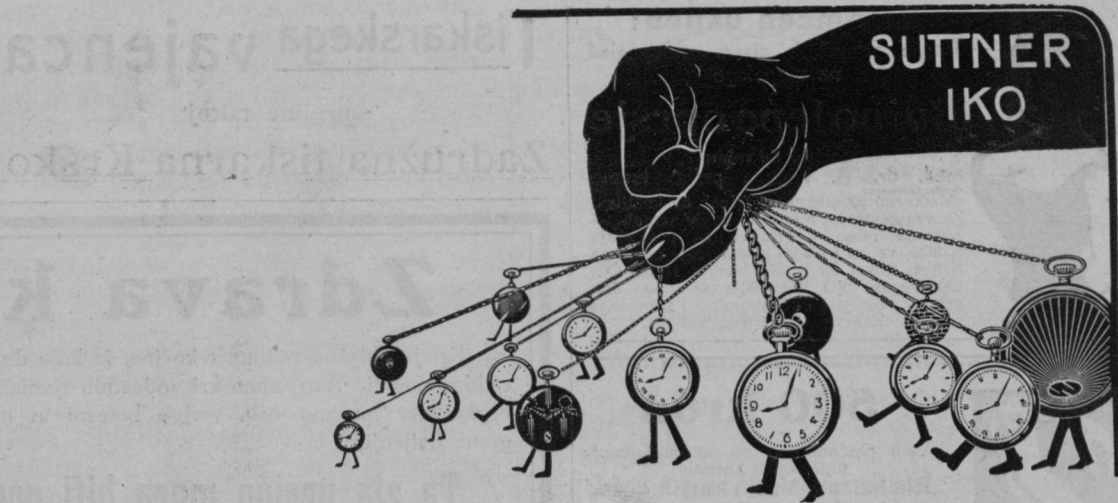
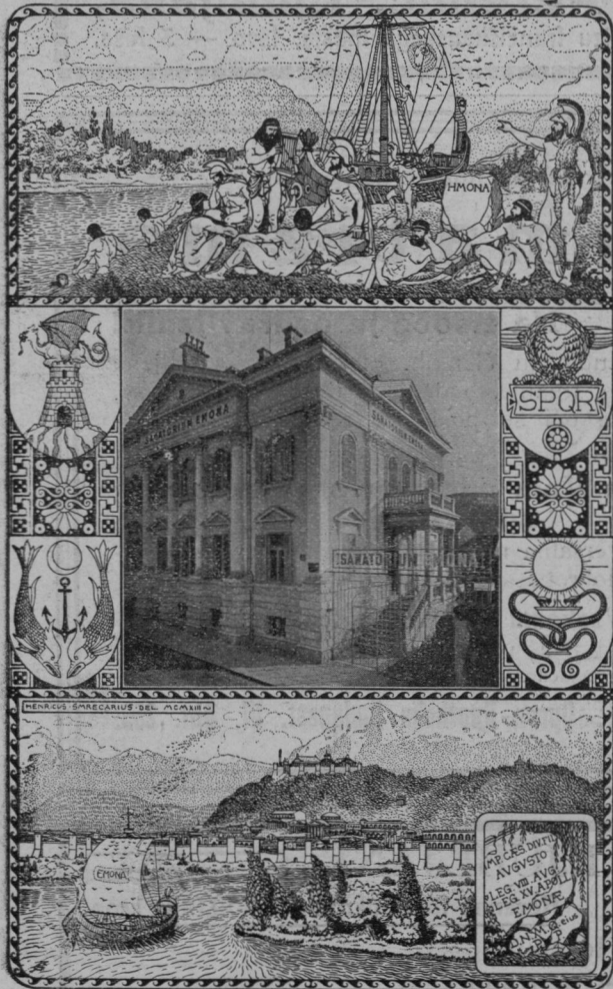
Ljubljana, Mestni trg 10
 špecialna trgovina pletenin,
 trikotaž in perila
 priporoča svojo veliko zalogo,
 kakor:

Športno in vojaško perilo in sicer: nogavice, gamaše, dokolenice, snežne kučme, rokavice, žilogrelce, sviterje, pletene srajce in spodnje hlače iz volne, velbdje dlake in bambaža.
 Perilo za dame in gospode iz šifona, cefirja, in flanel.
 Perilo za dečke, deklice in dojenčke.
 Gumijevi plašči, nahrbtniki i. t. d.
 Na debelo in drobno.

Mazilo za lase

varstv. znamka Netopir
 napravi g. Ana Križaj v Spodnji Siški št. 222 pri Ljubljani.
 Dobi se v Kolodvorski ul. 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi.
 V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Stekl. po 3 in 4 K. Pošilja se tudi po pošti. Izborno sredstvo za rast las.
 Za gotovost se jamči. Zadostuje steklenica. Spričevala na razpolago.

Priporoča se
 umetna knjigovoznica
IVAN JAKOPIČ,
 LJUBLJANA.

Svetovna tvrdka Suttner ima

samo natančno idoče, zanesljive, trpežne ure, katere staremu dobremu imenu hiše čast delajo.

- St. 410. Nikelnasta Anker-Roskopf-ura K 4:10
- " 705. Roskopf-ura, kolesje v kamnih " 5:90
- " 719. Srebrna remontoar-ura " 7:80
- " 600. Žepna ura z radijem, se po noči sveči " 8:40
- " 449. Roskopf-ura, dvojni pokrov " 7:20
- " 518. Ploščnata nikelnasta kavalijska ura " 7:50
- " 803. Damska ura, jeklena ali nikelnasta " 7:90
- " 804. Srebrna damska ura " 9:50
- " 1544. Usnjata zapestnica z uro " 10:50

- Št. 712. Nikelnasta IKO - ura, 15 kamnov " 14:—
- " 1450. Bela kovinasta verižica " 2:80
- " 865. Bela kovinasta verižica, priprosta " 1:—
- " 916. Srebrna verižica, masivna " 3:20
- " 422. Nikelnasta športna verižica " 1:75
- " 979. Srebrni obesek „cesarjeva podoba“ " 2:—
- " 213. Srebrni prstan z kamnom " 1:40
- " 211. Srebrni prstan z kamnom " —90
- " 1063. Prstan, zlatona srebro " 2:70

Vsaka ura je najnatančneje preizkušena.

Razpošilja se
 po povzetju ali če se denar vnaprej pošlje.

Krasni cenik
 zastoj in poštnine prosto.

Neugajajoče
 se zamenja!

Lastna tovarna ur v Švici! — Lastna svetovna znamka „IKO“, najboljša preciz. ura.

H. Suttner samo v Ljubljani št. 5.

Nobene podružnice. Svetovna razpošiljalnica. Nobene podružnice.

Poravnajte naročnino!

Poslano.

G. pl. Trnkoczy, lekarnar v Ljubljani.

Moja soproga je zadnjega sinčka s Sladinom „sladni čaj“ zredila. Fant je poldrugo leto star, čvrst in močan in ni bil še sploh nič bolan. Pri prejšnjih treh otrocih je rabila razne redilne moke, s kojimi ni niti približnjega uspeha imela. Sladin priporočam vsem staršem.

[Spoštovanjem]
 Makso Kovač, c. kr. voj. uradnik.
 V Pulju, 23. marca 1914.

Ako naročite in to storite nenudoma,

- 1 srečko avstr. rdečega križa
- 1 srečko ogrskega rdečega križa
- 1 srečko budimpeštanske bazilike
- 1 dobitni list 3% zemlj. srečk iz leta 1880
- 1 dobitni list 4% ogrsk. hip srečk iz leta 1884

Mesečni obrok za vseh pet srečk ozir. dobitnih listov samo 5 kron

12 žrebanj vsako leto, glavni dobitek 630.000 kron

dobite igralno pravico do bobitkov ene turške srečke v znesku do 4000 frankov popolnoma zastoj!

Pojasnila in igralni načrt pošilja brezplačno: Srečkovno zastopstvo 3, Ljubljana.

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3.—, 1/2 leta K 6.—, celo leto K 12.—; za Nemčijo: 1/4 leta K 4.—, 1/2 leta K 8.— celo leto K 16.—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 20.—. Za Ameriko letno 4 dolarje.

Uredništvo in upravništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I. nadstropje.